

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput XIV. Ex passionis Christi pia gratàque memoria fructus
innumerabiles percipi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

si Christi stigmatibus fuero consignatus. Vbiq; & semper habitabo in illis, ut sim quasi in castro securus ab omni impetu maligno. Et impossibile erit, quod si fuero bene in Christum crucifixum transformatus, quin sim illi conformis & cohares in regno; ubi illi sunt dilectissimi DEI, qui sunt crucifixi cum Christo. Non enim potest se DEVS negare, sanguine Christi perfuso. Hac & plura S. Bonaventura.

2. 1. Tituli
n. 186

Heb. 4.

ps. 24.

Sed facere non possum, quin hic ad extremum eruditi & pij è Societate nostra Scriptoris, P. Didaci de Avendano ea super re sententiam adscribam. Qui nempe in Epithalamio sacro, cum ad verba Pauli respiciens, docuisset, Christum pro nobis passum & tentatum per omnia, ejusq; crucem, esse thronum gratiæ, ita exinde ratiocinatur: *Ut mihi sit certum, inquit, neminem erga Christi passionem fiduciali ferventem affectu, inter reprobos numerandum.* Tum verò in hunc modum exclamat: *Gaudete felices, iterum dico, gaudete, quorum cordibus salutaris hæc affectio alid & potenter incedit; quia nomina vestra scripta sunt in caelis. Utinam ego qui hæc scribo, inter vos, ultimo licet loco, merear computari! Hoc per passiones tuas peto, tentate per omnia Pontifex; ad thronum gratiæ fidenter accedo; extende virgam auream pietatis, virgam regni tui; & dirige me in veritate tua, & doce me; quia tu es DEVS Salvator meus. & te sustinui totâ die.* Sic ille.

CAPVT XIV.

Ex passionis Christi pia gratiq; memoria fructus innumerabiles percipi.

Quemadmodum ipsa passio Salvatoris omnium nobis fons bonorum est; sive quæ ad vitam præsentem bene beateq; degendam, sive quæ ad futuræ æternæ felicitatem, pertinent; cum ea certum sit omnia nobis ex Domini JESU meritis

meritis passione ac morte consummatis sine ulla exceptione provenire: ita ex ejusdem passionis Christi gratâ assiduâq; meditatione, fructus uberrimos ac propè innumeros percipi, ratione, usu, experientiâ compertum est. Estq; rebus ipsis maximè profectò consentaneum, ut de omnium gratiarum fonte, is largiùs dicatur ac copiosius aspergi, qui pio conatu totaq; animi affectione ad eum propius se adjunxerit.

Neque id dubium esse potest, majoribus donis percipiendis perquam congruenter aptari eum, qui grande illud beneficium, cæterorum caput & originem, & constanti memoriâ teneat, & præ cæteris intelligat, & gratus agnoscat, & cultu celebret, & imitatione prosequatur; & (licet ad omnes pertineat) tanquam uni sibi privatim ac propriè impensum, ita id complectatur animo, & totò exosculetur, affectu.

§. I.

Duo quædam bonorum spiritualium genera, ex ea exercitatione universè provenientia.

Porrò cum duo sint, quod ad præsens spectat spiritualium bonorum donorumque cælestium genera: alterum eorum, quæ cum DEI gratia in nobis quoque posita sunt, aut à nostra etiam facultate arbitrioque pendent, ut virtutum omnium earumque actuum comparatio & exercitatio: alterum eorum, quæ extra ordinem, & libero magis singulariq; beneficio, divina bonitas quibusdam concedere consuevit, ut sunt; divinorum quidam sensus eximij, divina solatia, dulces lacrymæ, sublimes raptus, arcana cum Christo crucifixo familiaritas: constat utrorumque, hanc quam commendamus, in Christi passione recogitanda studiosam exercitationem, principium ac fontem certissimum atque perennem esse.

M 2

Et

Et sanè ad prius quod attinet: ubinam, amabo, illustriora cerni possunt, aut expressiora, quàm in passione Dominica, virtutum omnium, præsertim excelsarum atque heroicarum exempla? Quod potentius efficaciusue, ad purum & fortem DEI amorem, horrorem peccati, humilitatis studium, malorum patientiam, contemptum mortis, incitamentum? Quæ uspiam vis major, ad animos nostros, sive sancto timore percellendos, sive ad id omne quod DEO placitum & ipsi Christo acceptum sit, perpellendos? Aut in qua tandem Academia alia, certius, clarius, compendiosius traditur, mortificationis, abnegationis sui, & reliqua omnis studij cælestis, ac vitæ perfectæ disciplina?

Verùm de hoc ipso, quod hujus nostri opusculi summum ac princeps argumentum est, & nonnihil principio diximus, & in ipso decursu plura ex professo dicturi sumus.

Id duntaxat nunc addo; eam ipsam ob causam Christum Dominum, Principes quosdam, vitæ Christianæ ac piæ instituendæ cupidos, per Beatam Birgittam admonuisse: quotidie certis temporibus recordarentur vulnerum & passionis suæ; quòd (uti dicebat) inde charitas DEI in corde innovetur.

Quoad posterius: nemo tam, opinor, in Sanctorum gestis hospes ac peregrinus est, qui id quod hîc tradimus ignoret. Legantur eorum Sanctorum vitæ (potissimum autem dilectarum quarundam Christi Sponsarum) quæ se Crucifixo colendo, amando, imitando, peculiari studio ac mentis devotione addixere: & passim occurrent legenti, tam rara, tam divina, tam prodigiosa, divini in illas favoris & amoris indicia; ut non modò sensu & intelligentiâ nostrâ majora sint, sed etiam fidem propè exuperare videantur. Huc enim pertinent visa cælestia, arcanorum revelationes, ardores extatici, sponsalia mystica, cordium copulationes, commutationes, impressa cordi aut membris exterioribus passionis

passionis Christi stigmata, & alia id genus, intimæ cum Christo consuetudinis ac familiaritatis argumenta. Insuper (quæ etiam in singularibus DEI donis numerari debent, tamen si id minus mortales intelligant) intestinæ cruces, defertiones amaræ, tenebrosi languores, & ipsorum specialium Christi cruciatuum experientia & communicatio.

Quæ quidem hîc à me commemorantur, non quòd exquisita & extraordinaria DEI dona, Crucifixi discipulo immodicè æstimanda, aut cupidius expetenda existimem: quippe cui multum & abunde esse debeat, si solidarum virtutum exercitio, & forti in primis adversorum tolerantia ad Domini sui similitudinem conformetur. Sed eò potissimum hæc valent, ut intelligatur; quanto opere ipsi Christo placeat impensum in suis doloribus recogitandis completendisq; studium, quando id tam miris insolitisq; rationibus, munerari & ornare consueverit: tum etiam eundem Salvatorem; quem adeò delectet, crucis suæ studiosos cultores prævenire in benedictionibus dulcedinis, & eà etiam donorum insolentiâ cumulare; multò minus in his quæ magis ad animæ bonum æternamq; salutem conferant, iisdem usquam defuturum esse.

§. 2.

Speciales quadam prerogative amatori Crucifixi propositæ.

SCRIBIT Thaulerus in præparatione ad felicem mortem, idq; ex eo refert Blosius, inter *Dicta Patrum verè aurea* cap. 21. ipsum dulcem IESUM dixisse in spiritu cuidam amico suo: Quisquis bonâ voluntate præditus, passionis meæ aut meditationi humiliter & studiosè, ut oportet, insiluit, novem inde utilitates consequitur.

Prima est, quòd à peccatis omnibus emundatur, & quidquid neglexit, id illi ex meritis meis restituitur.

M 3

Secunda:

Secunda: quòd ad resistendum hostibus suis ita confortatur, ut nullum ex eo triumphum referre queant: nam tamen ipse ex infirmitate nonnunquam labitur, dexteram tamen meam suppono ne collidatur & pereat.

Tertia: quòd ad bona quæque opera diversasq; virtutes peragendas, vires accipit.

Quarta: quamlibet brevi cogitatione eandem passionem meam revolvat, semper anima ejus in gratia mea renovatur.

Quinta: quòd devotè illam commemoranti, libenter ipse commoror.

Sexta: quòd arcana mihi à DEO Patre manifestata, illi similiter aliquando pandam.

Septima: quòd eum ante mortem mihi placentem reddam, & defunctum cū charis amicis meis remunerabor.

Octava: quòd nihil eorum, quæ serio & rationabiliter convenienterq; petit, illi negabo.

Nona: quòd in morte illi adversus hostes ejus assisam, & de vita æterna ipsum faciam certum atq; securum. Sic illi.

Quorum equidem fidem aut veritatem etsi non præstem, sed uti traduntur simpliciter & ex fide referam; non tamen fortassis à vero abhorretere censebit, qui hæc capitulum secum accuratius expenderit.

Primum: veluti jam in superioribus docuimus; inter omnia pietatis exercitia, nullum gratius esse Salvatori nostro, quàm ut amarissimam ipsius passionem crebrò amantèr; recogitemus, eiq; nostrâ causâ dolenti sincero corde condoleamus. Deinde: eundem benignissimum Salvatorem, ad servulis suis benefaciendum, suæq; fructum passionis cum illis communicandum, supra quàm dici aut credi potest, inclinatum atque propensum esse. Rursum: eâ summi, divinæ mortis ac passionis, beneficij perenni grataq; recognitione, dilatari meditantis cor, mentisque sinum ad
ulteriora

ulteriora DEI munera capienda, veluti capaciorem effici. Postremò: non ita accipienda quæ dicuntur, quasi ad ista sufficiat, circa Domini nostri cruciatus aliquanto tempore, intercisè, obiter aut languidè exerceri: sed eam non nisi diuturnæ, constantis, pertinacis, atque adeò fervidæ commentationis esse mercedem.

Quo modo nos quoque, hujus tractatus extrema parte, his non absimiles prærogativas, velut assiduaæ exercitationis fructus proprios, amatori Crucifixi expectandos esse confirmabimus: quorum saltem indicem ac titulos lectorem juverit in præsentiarum, cumulandorum incitamentorum gratiâ, vel cursim delibasse. Ut enim, juxta Philosophum, semen & fructus re idem sunt, solumq; differunt (uti loquitur) prioris posteriorisue ratione; quod nimirum nux, exempli causâ, aut tritici granum, aliudue ejusmodi, si ad eam plantam referatur, ex qua provenit, fructus sit; semen autem, si ad eam compares quæ ipso ex fructu possit provenire: ita nobis quoque philosophandum in præsentia; ea videlicet quæ parte extrema opusculi, quasi hujus nostræ circa Crucifixum exercitationis fructus ponimus, totidem incitamenta esse seu semina, ex quibus in legentium animis ejusdem studium exercitationis ingignatur.

I. de gener.
anim. c. 18.

CAPUT XV.

Animi esse ingratisimi, passionis Christi nunquam aut raro meminisse.

§. I.

Superni ejus beneficij gratiam meritissimò à nobis reposci.

VTi seria sanè & gravis, ita æquissima & justissima est, illa Ecclesiastici commonitio: *Gratiam fidejussoris ne obliviscaris: dedit enim pro te animam suam.*

cap 29.

Quis